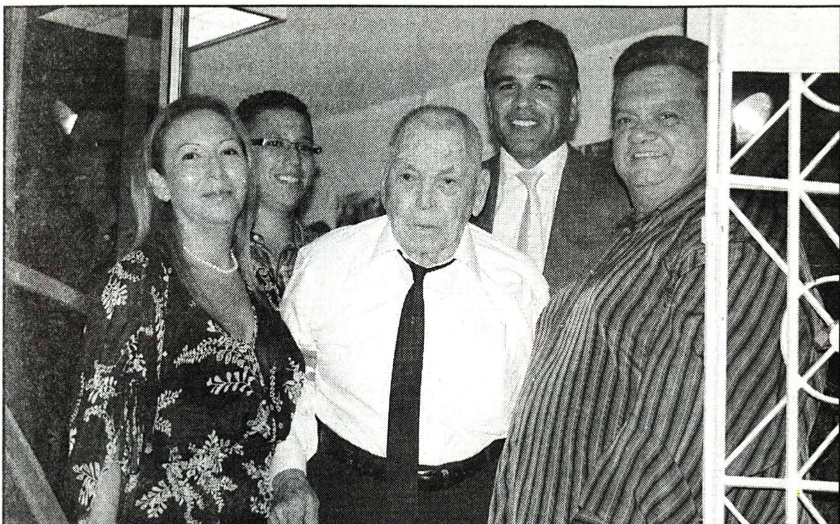
Expo Lens di mi Wowo verbroedert

Geheel rechts Leo Vrolijk met in het midden eregast Janchi Tromp op de derde editie van Expo Lens di mi Wowo afgelopen maandag.

ORANJESTAD — Het is hem weer gelukt, Leo Vrolijk. Al 34 jaar in het vak en als een van de laatste der Mohikanen probeert hij nog de Arubaanse pers bij elkaar te houden. Tenminste één keer per jaar in ieder geval door zijn Expo Lens di mi Wowo, een tentoonstelling over persfoto's. Die weliswaar niet uit kwalitatief printwerk – wat vroeger bijna de hele essentie was van fotografie – bestaat, maar toch elk jaar weer interessant is. Het is een zeldzame poging om de journalistiek te verenigen en aandacht te vestigen op de beroepsgroep.

door onze verslaggever **Sharina Henriquez**

Leo stond maandagavond, bij de dependance van de bibliotheek in de Bachstraat waar de expo opende, weer es flink te zweten. Niet alleen vanwege zijn imposante figuur of omdat St. Maarten zich alle wind had toegeëigend. Het was extra spannend dit jaar. Natuurlijk kwam het meeste werk van fotografen, ondanks herhaalde en steeds dwingende verzoeken voor foto's, weer laat binnen. Maar dat is elk jaar zo. Dit jaar bleef het echter ook nog op de valreep onzeker of hoofdsponsor RBTT weer meedeed. Gelukkig bleek dat het geval en werd ook vanuit de bank tijdens de opening verzekerd dat ze het steunen van de pers erg belangrijk vinden. Iets dat Leo niet naliet om tijdens de opening al meteen te verzilveren in deelname van de bank voor volgend jaar. Want dat blijft hopelijk wel de bedoeling; dat de expo blijft doorgaan en niet zoals twintig jaar terug, een stille dood stierf.

Wie de oude foto's ziet van de pers weleer en met de door Lens di mi Wowo gehonoreerde persfotografen praat, begrijpt dat het vroeger in ieder geval allemaal een stuk hechter was. Dat blijkt ook uit de hommage van Toko Winklaar, inmiddels ook al een persveteraan, nog een flinke staart meepikte van die vroege *persbrother-/ sisterhood.* In zijn toespraak aan Janchi Tromp, de eregast van maandagavond aan wie dus dit jaar de expo werd opgedragen, schetst Winklaar een beeld van journalisten die regelmatig na het werk bij elkaar kwamen om samen te eten, muziek te maken en dominoën. Dat is toch wat anders dan de paar keer per jaar nu rondom Dia di Prensa (1 september) dat de Arubaanse pers borrelend, karaoke-end dan wel op een quadracer, elkaar informeel ontmoet.

De vraag is natuurlijk: vinden wij van de pers dat dan erg? Leo vanzelfsprekend wel. Het is niet voor niets dat hij ieder jaar zich in het zweet werkt om de expo voor elkaar te krijgen om de journalistiek bij elkaar te krijgen. Hij zei op de opening afgelopen maandag het volgend jaar weer nog groter te willen aanpakken, ook met een beetje expertise-uitwisseling. Door bijvoorbeeld een workshop te organiseren voor fotografen. Ook wil hij de expo – wie weet waar die uitgeprinte vellen nu blijven – bundelen in een boek. Maandag had hij alvast drie boeken gemaakt waarvan een voor Janchi en de ander ter archivering voor de bibliotheek was. Een mooi boek, maar nog geen geschikt naslagwerk omdat Leo niet de tijd had om er de jaartallen en zelfs niet de credits bij te zetten. Maar zodra hij subsidie krijgt, wordt het anders, zo beloofde Leo afgelopen maandag.

Wie kan het hem kwalijk nemen. Tot slot is Leo ook zowat de enige die wat inhoudelijks aan Dia di Prensa geeft. Het was een leuke avond afgelopen maandag, mede ook door een interessante presentatie van Stan Kuiperi die verslag deed van zijn bezoek aan het Newseum. Dat is een museum in Washington geheel gewijd aan de journalistiek. Kuiperi deed er niet alleen verslag van, hij had ook zeker een boodschap. Al legde hij die er niet te dik bovenop, wat verstandig als je voor een kritisch perspubliek staat. Zijn boodschap was educatief en toonde het belang van de persvrijheid en wat de pers betekent voor je eigen geschiedenis. Van deze verslaggever had hij trouwens nog best langer kunnen stilstaan bij de afdeling persethiek. Maar goed, wat hij met zijn presentatie vooral duidelijk maakte, is dat de pers een grotere rol heeft dan ie denkt op de samenleving. En dat dit mogelijk vraagt voor een permanente tentoonstelling of zelfs wel een museum, dat ook door de eveneens aanwezige minister Benny Sevinger werd verwoord. Een plek in ieder geval waar de persuitingen worden bewaard, die een veel grotere waarde hebben dan wat journalisten nu vaak denken, namelijk niet meer dan een item voor de avonduitzending of een artikel voor de ochtendkrant. Waarna weer op het volgende nieuwsonderwerp wordt gesprongen.

Misschien is zo'n newsuem ook wel een goede vervanging voor de persbrotherhood van weleer. Geen domino of muziek maken met elkaar, maar wel af en toe kunnen zien wat je collega's hebben gedaan. Een terugblik, die je weer scherp maakt, maar ook verbroedert. Tot slot ben je op een klein eiland toch vaak met hetzelfde bezig; zoveel nieuws is er nou ook weer niet. Hopelijk blijft Leo de steun krijgen.

Wel één kritische kanttekening: hoe kan het dat er geen enkel nieuwsmedium Expo Lens di Wowo flink sponsort? Het is fijn, maar wel vreemd dat het evenement vooral dankzij de gratie van een bank kan bestaan. Bij deze dus een oproep, die vanzelfsprekend ook aan deze krant is gericht.

Amigoe draagt ieder jaar bij in de vorm van foto's aan de Expo Lens di mi Wowo. In deze krant is een drietal foto's van de redactie te zien die nu ook in de tentoonstelling zijn opgenomen. De expo is nog een maand in de dependance van de bibliotheek aan de Bachstraat te zien. Toegang is gratis. [9600 +foto nick davies]

Onderzoeksjournalist Nick Davies

Vervolg op pagina 17

Expo Lens di mi Wowo verbroedert

Vervolg van pagina 16

Wie de oude foto's ziet van de pers weleer en met de door Lens di mi Wowo gehonoreerde persfotografen praat, begrijpt dat het vroeger in ieder geval allemaal een stuk hechter was. Dat blijkt ook uit de hommage van Toko Winklaar, inmiddels ook al een persveteraan, nog een flinke staart meepikte van die vroege *persbrother-/ sisterhood.* In zijn toespraak aan Janchi Tromp, de eregast van maandagavond aan wie dus dit jaar de expo werd opgedragen, schetst Winklaar een beeld van journalisten die regelmatig na het werk bij elkaar kwamen om samen te eten, muziek te maken en dominoën. Dat is toch wat anders dan de paar keer per jaar nu rondom Dia di Prensa (1 september) dat de Arubaanse pers borrelend, karaoke-end dan wel op een quadracer, elkaar informeel ontmoet.

De vraag is natuurlijk: vinden wij van de pers dat dan erg? Leo vanzelfsprekend wel. Het is niet voor niets dat hij ieder jaar zich in het zweet werkt om de expo voor elkaar te krijgen om de journalistiek bij elkaar te krijgen. Hij zei op de opening afgelopen maandag het volgend jaar weer nog groter te willen aanpakken, ook met een beetje expertise-uitwisseling. Door bijvoorbeeld een workshop te organiseren voor fotografen. Ook wil hij de expo – wie weet waar die uitgeprinte vellen nu blijven – bundelen in een boek. Maandag had hij alvast drie boeken gemaakt waarvan een voor Janchi en de ander ter archivering voor de bibliotheek was.

Een mooi boek, maar nog geen geschikt naslagwerk omdat Leo niet de tijd had om er de jaartallen en zelfs niet de credits bij te zetten. Maar zodra hij subsidie krijgt, wordt het anders, zo beloofde Leo afgelopen maandag.

Wie kan het hem kwalijk nemen. Tot slot is Leo ook zowat de enige die wat inhoudelijks aan Dia di Prensa geeft. Het was een leuke avond afgelopen maandag, mede ook door een interessante presentatie van Stan Kuiperi die verslag deed van zijn bezoek aan het Newseum.

Dat is een museum in Washington geheel gewijd aan de journalistiek. Kuiperi deed er niet alleen verslag van, hij had ook zeker een boodschap. Al legde hij die er niet te dik bovenop, wat verstandig als je voor een kritisch perspubliek staat. Zijn boodschap was educatief en toonde het belang van de persvrijheid en wat de pers betekent voor je eigen geschiedenis. Van deze verslaggever had hij trouwens nog best langer kunnen stilstaan bij de afdeling persethiek. Maar goed, wat hij met zijn presentatie vooral duidelijk maakte, is dat de pers een grotere rol heeft dan ie denkt op de samenleving. En dat dit mogelijk vraagt voor een permanente tentoonstelling of zelfs wel een museum, dat ook door de eveneens aanwezige minister Benny Sevinger werd verwoord.

Een plek in ieder geval waar de persuitingen worden bewaard, die een veel grotere waarde hebben dan wat journalisten nu vaak denken, namelijk niet meer dan een item voor de avonduitzending of eén artikel voor de ochtendkrant. Waarna weer op het volgende nieuwsonderwerp wordt gesprongen.

Misschien is zo'n newsuem ook wel een goede vervanging voor de persbrotherhood van weleer. Geen domino of muziek maken met elkaar, maar wel af en toe kunnen zien wat je collega's hebben gedaan. Een terugblik, die je weer scherp maakt, maar ook verbroedert. Tot slot ben je op een klein eiland toch vaak met hetzelfde bezig; zoveel nieuws is er nou ook weer niet. Hopelijk blijft Leo de steun krijgen. Wel één kritische kanttekening: hoe kan het dat er geen enkel nieuwsmedium Expo Lens di Wowo flink sponsort? Het is fijn, maar wel vreemd dat het evenement vooral dankzij de gratie van een bank kan bestaan. Bij deze dus een oproep, die vanzelfsprekend ook aan deze krant is gericht.

Amigoe draagt ieder jaar bij in de vorm van foto's aan de Expo Lens di mi Wowo. In deze krant is een drietal foto's van de redactie te zien die nu ook in de tentoonstelling zijn opgenomen. De expo is nog een maand in de dependance van de bibliotheek aan de Bachstraat te zien. Toegang is gratis. [9600 +foto nick davies]

Onderzoeksjournalist Nick Davies